

Altijd voorwaarts Nooit terug

Na de groeten van de mijnwerkers in Kent en hun families overgebracht te hebben geeft Kay een korte geschiedenis van de vrouwenorganisaties der mijnwerkers. In 1972 en 1974 zijn de mijnwerkersvrouwen ook ingeschakeld in de staking. Maar dat gebeurde toen op een heel andere manier dan bij de recente strijd. In 1972/74 ging het om meer loon. De vrouwen realiseerden zich toen niet dat de banen van de mannen op het spel stonden. Nu, in 1984, ging het om veel meer. Het was nu niet alleen een staking voor het behoud van banen. Er werd ook gevochten tegen de bedreiging van hele gemeenschappen. Het dorp waar Kay woont, Aylesham, werd in de jaren dertig gebouwd rond de Snowdown Colliery - de Snowdownmijn. Het werd voornamelijk gebouwd voor mensen die uit andere streken kwamen waar zij geen werk meer konden vinden. Uit Schotland, Yorkshire en andere streken. Bij de Snowdown Colliery hoopten zij een nieuwe toekomst te kunnen opbouwen.

'We maken ons grote zorgen om de toekomst van onze jongeren in onze streek, om het behoud van winkels en scholen. Want die zijn verbonden aan het bestaan van de mijnen. Toen onze mannen bedreigd werden met het sluiten van de mijn hebben we ons op die punten georganiseerd. We werden daarbij door de mannen aangemoedigd onze organisatie op te bouwen. Ons werd gevraagd dagelijks bij de stakingsposten aanwezig te zijn en daar vergaderingen te houden. In de eerste week van de staking belegden we vergaderingen van mijnwerkersvrouwen. Samen met de National Union of Miners - de nationale mijnwerkersbond - zetten we gaarkeuken op en distribueerden we voedsel. Onze activiteiten breidden zich verder

uit toen de vrouwen in de keukens door mannen werden vervangen. Wij gingen toen de vergaderingen bezoeken en spraken daar. We zagen ook kans verschillende demonstraties te organiseren, zowel nationaal als internationaal. Ook namen we deel aan de stakingsposten. Er is nu een nationaal vrouwenkomitee dat iedere maand vergadert. Op die manier is de vrouwenbeweging gegroeid. Het komitee coördineert alle activiteiten van vrouwen in de verschillende regio's, in samenwerking met de NUM. De eerste vrouwenkonferentie is in augustus a.s. Daar willen we alle mijnwerkersvrouwen bijeen brengen om de toekomst te bespreken.'

GROTE VERANDERINGEN

'Deze staking heeft vele vrouwen op vele manieren veranderd. De belangrijkste ontwikkeling daarin is de politisering. De meeste vrouwen zijn nooit eerder betrokken geweest bij politieke acties. Het optreden van de regering en van de politie heeft ons bewust gemaakt van wat er op het spel staat. We realiseren ons nu dat de NUM de voorhoede is van de gehele britse vakbeweging. En dat indien de NUM vernietigd zou worden de hele britse vakbeweging er aan gaat. De regering heeft alles op alles gezet om de stakende mijnwerkers terug te slaan. Eerst probeerde men het met het inhouden van de sociale uitkeringen. Daarmee trachtte men de mijnwerkers terug aan het werk te hongeren. Maar er kwam veel geld en kleding binnen dank zij de steun van linkse komitees en vakbondsorganisaties, in Engeland zowel als op het vasteland. Het is dank zij mensen als u in Nederland, in Duitsland, Frankrijk en zelfs de Sovjet-Unie dat we het hebben kunnen overleven. Daarvoor dank ik u.'

DE ROL VAN DE MEDIA

'Ik moet nu ook iets zeggen over de rol van de media, hun leugens en verdraaiingen. Naar onze mening is Arthur Scargill de beste vakbondsleider die Groot-Brittannië in jaren gezien heeft. Het zou goed geweest zijn indien we tijdens de staking meer van dat soort vakbondsleiders gehad hadden. We waren getuige van een beestachtigheid van de politie zoals we dat nog nooit hebben meegemaakt. Vroeger zagen we zulke dingen alleen op de TV of lezen erover in de kranten. We hebben nu ook begrip voor de problemen van de minderheidsgroepen. Die worden al jarenlang gekonfronteerd met het optreden van de regering en van de politie. Met name voor de problemen van de Ierse bevolking, de zwarte gemeenschappen, de flikkers en de lesbiennes en de Greenham Common-vrouwen.'

KLASSE JUSTITIE

'De mijnwerkers en mijnwerkersvrouwen zijn geslachtoffer door de rechtbanken. Die hebben vele onrechtvaardige vonnissen geveld. Er zijn in het

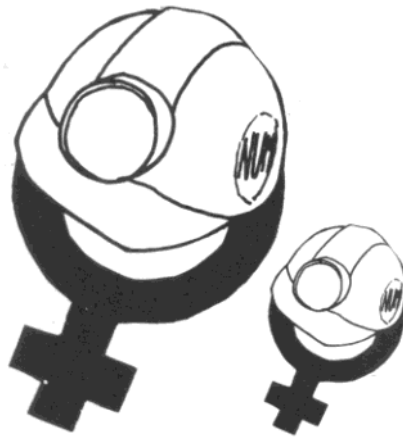
THEMA - TWEEDE LEZERSKONFERENTIE - KAY SUTCLIFFE UIT KENT

hele land ongeveer zevenhonderd mijnwerkers ontslagen. In Kent 72, 110 mijnwerkers zitten in de gevangenis. Door de lage stakingsuitkeringen moeten de vrouwen nog steeds trachten geld op te halen voor de mijnwerkersgezinnen. Daarom zullen we graag iedere vorm van steun aanvaardden die maar gegeven kan worden. We zijn slachtoffer van de energiepolitiek van de regering. Die politiek is een bedreiging van onze levenszekerheid. Bovendien is die politiek onnatuurlijk. Wanneer we in onze eigen grond zoveel voorraden hebben aan grondstoffen, zoals kolen, dan moeten we die gebruiken. Dat is in het belang van allen. We zien de energiepolitiek van Thatcher als een onderdeel van een nucleaire oorlogspolitiek. De raketten die nu geplaatst worden zullen niet gecontroleerd worden door de Britse regering, maar door de Amerikaanse. Daarom staan wij als mijnwerkersvrouwen achter de vrouwen van Greenham Common. We moeten de bondgenootschappen zoals die in en door de staking van de mijnwerkers tot stand gebracht zijn behouden. In Engeland zo goed als in het buitenland.'

HET POLITIEKE DENKEN VERSTERKEN

'We moeten het politieke denken in de arbeidersklasse versterken en de beweging uitbreiden. We moeten een leiding hebben die zich meer voegt naar onze belangen dan de leiding die we nu hebben. Hoewel de staking geen totale overwinning heeft opgeleverd hebben we meer gewonnen dan verloren. Vandaag kreeg ik telefonisch bericht dat in Kent twee mijnen op de nominatie staan gesloten te worden. Andere zullen waarschijnlijk volgen. De politiek van de Nationale Kolenraad is mensen uit te kopen met oprotpremies. In Kent zijn er zo'n 700 mijnwerkers die de oprotpremie geaksepteerd hebben. We hebben dus nog een heel lang gevecht te leveren. Niettemin menen we dat het bewustzijn van de arbeidersklasse door de staking gestegen is. We kijken nu uit naar de volgende verkiezingen met de hoop op een Labourregering. We willen een Labourregering die ons niet teleurstelt. We willen een Labourregering die is toegewijd aan de belangen van de arbeidersklasse, die een socialistische politiek voert. We menen dat de Britse mijnwerkersvrouwen hebben laten zien hoe je strijd

kunt voeren en hoe je je moet organiseren. We zijn geen feministische beweging. We zijn een klassebewuste beweging die strijdt voor rechtvaardigheid. We willen doorgaan met de internationale strijd voor een blije en zekere toekomst, voor een internationaal socialisme. We zullen dus doorgaan onder de leuze: **Altijd voorwaarts, nooit terug!** (Langdurig applaus)

MIJNEN. GEEN RAKETTEN!

Na Kay's inleiding is er ruim gelegenheid vragen te stellen, opmerkingen te maken, enzovoort. De eerste vragensteller wil weten of er in Kent nieuwe acties verwacht worden vanwege de aangekondigde sluitingen. Kay: 'Ik ben daar niet zeker van. Ik heb die berichten vandaag pas ontvangen. Het zou een heel moeilijke strijd worden, juist door de politiek van het aanbieden van oprotpremies.' Iemand anders vraagt hoe men de strijd van de mijnwerkers wil verbinden met de vredesbeweging. Kay: 'We werken samen zoveel we kunnen met de vrouwen van Greenham Common. Vrouwen uit de mijnwerkersdorpen bezoeken de vrouwen van Greenham Common regelmatig en ondersteunen hun strijd. Op dit moment is de vredesbeweging internationaal vrij sterk. In Kent zijn we bezig in augustus een festival te organiseren onder de titel "Mijnen. Geen raketten!" Het geld dat daar wordt ingezameld gaat naar de mijnwerkersbond in Zuid-Afrika en wordt ook gebruikt voor steun aan de vrouwen van Greenham Common en voor steun aan de ontslagen mijnwerkers.'

VROUWEN STERKER GEWORDEN

Op de vraag: hoe sterk is nu de beweging van de mijnwerkersvrouwen antwoordt Kay: 'Het is moeilijk te zeggen hoe sterk ze nu is, maar ze is sterker dan ooit. We moeten nog steeds kijken wat er te doen is; we leren nog steeds. Het feit alleen al dat we nu een eigen vertegenwoordiging hebben bij het hoofdbestuur van de NUM in Sheffield is een grote stap vooruit. Veel zal afhangen van de nationale vrouwenkonferentie in augustus. Daar kunnen we zien hoe sterk de beweging is.' Een oud-mijnwerker uit Limburg: 'Ik spreek nu uit een zekere herkenning. Kay zegt nu wel dat zij en de andere mijnwerkersvrouwen niet feministisch zijn, maar ik neem aan dat in de gezinnen van de stakende mijnwerkers de verhouding tussen man en vrouw nu een andere is als voor de staking.' Kay: 'Inderdaad, we zijn geen feministische beweging. Wel zijn we er in de loop van de tijd door beïnvloed. Onze houding tegenover de mannen is niet veranderd. We voelen ons alleen sterker. Aan de andere kant begrijpen de mannen onze houding. We hebben het recht veroverd om in het openbaar te spreken. In ieder geval laten we ons niet zomaar terugdringen in het huishoudelijke werk, zoals we dat vroeger deden. Dat gaat niet meer.' (Applaus) Dezelfde oud-mijnwerker wil weten of het mogelijk is deze opstelling ook over te brengen in de NUM als geheel. Kay zegt dat er niet veel vrouwen lid zijn van de NUM. 'Ze kunnen er ook geen lid van zijn omdat ze niet in de mijnen werken. Er zijn wat vrouwen lid die in de kantines en dergelijke werken. Maar we streven wel naar een vorm van organisatorische aansluiting van de mijnwerkersvrouwen bij de NUM. In ieder geval is de houding van de NUM en van de mijnwerkers tegenover de vrouwen diepgaand veranderd. Al zijn er nog steeds mannen met achterlijke ideeën over vrouwen, zoals bijvoorbeeld in Wales en Yorkshire. Hoe dit alles ook zij, we hebben nu de volledige medewerking van de NUM-leiding, onder andere wat betreft kantoorfaciliteiten.'

AMNESTIE BLIJFT STRIJD PUNT

'Hoe staat het met de campagne voor amnestie van de veroordeelde en ontslagen mijnwerkers? Die is gestart, maar zijn er ook resultaten?'

THEMA - TWEDE LEZERSKONFERENTIE - KAY SUTCLIFFE UIT KENT

Kay antwoordt dat er problemen zijn rond deze campagne. 'Er was een groep Campaign for Amnesty, die een beroep deed op andere bonden voor steun aan de actie voor amnestie. Een probleem is dat de NUM die steun niet landelijk gekoördineerd heeft. Dat is dus een probleem voor de NUM. Het zou opgelost gaan worden in de komende nationale conferentie in juli. De beweging voor amnestie groeit intussen wel, zowel binnen als buiten de NUM.'

Philip Sutcliffe voegt daar nog aan toe: 'In Schotland en Kent zijn nog geen ontslagenen teruggenomen. Hun verdediging is tot nog toe overgelaten aan de regio's; die wordt niet nationaal georganiseerd. In het parlement is een commissie gevormd die verklaard heeft dat de Kolenraad zich nog eens over de ontslagen moet beraden. Maar Thatcher heeft gezegd dat de conclusies van die commissie onjuist waren. Er is vandaag een verklaring binnengekomen waarin gezegd wordt dat het parlement zich moet uitspreken voor het terugnemen van de ontslagen mijnwerkers. Maar Neil Kinnock, de parlementaire leider van de Labour Party heeft zich tegen een dergelijke verklaring uitgesproken ('a crazy idea') en volgens hem, zou de Labourfractie in het Lagerhuis zo'n voorstel zeker niet steunen.'

HET GEWELD VAN KINNOCK

Kay: 'Als Neil Kinnock eentende van de energie, die hij besteed heeft aan het veroordelen van het geweld van de kant van de mijnwerkers, besteed had aan steun aan de staking zou die waarschijnlijk een volslagen overwinning geworden zijn.'

De houding van de leiding van de Labour Party zit ook de zaal hoog. Gevraagd wordt of de NUM initiatieven koördineert om van anderen af die leiding onder druk te zetten.

Kay: 'Een bondgenootschap tussen NUM en Labour is heel moeilijk. Vele mijnwerkers zijn lid geworden van de Labour Party met het doel om binnen Labour een linkse politiek door te zetten. Maar er is bij Labour weinig bereidheid mijnwerkers op te nemen. Voorbeelden daarvan zijn de conferenties van de Labour Party en van de TUC (de britse FNV) eind vorig jaar. Het was daar erg moeilijk om voor de mijnwerkers steun te krijgen, zelfs om er te spreken, of geld op te halen voor

de stakers. Wat de vrouwen betreft, er zijn sinds het einde van de staking verschillende vrouwen lid geworden. Maar vooral op plaatselijk nivo is men in Labour zeer bezorgd over de invloed van die militante vrouwen. Vele plaatselijke leiders zijn bang voor hun posities wanneer dergelijke strijd bare vrouwen in hun afdelingen binnenkomen met voorstellen die ze van hun levensdagen niet gezien hebben. Er is dus wel degelijk een tactiek om mijnwerkers en mijnwerkersvrouwen buiten de Labour Party te houden. Aan Neil Kinnock kan een absoluut gebrek aan steun verweten worden. Hij heeft klakkeloos overgenomen wat de regering over het geweld te zeggen had. Hij legde de schuld bij de mijnwerkers, net als de burgerlijke pers deed. Dat komt voornamelijk doordat Kinnock zelf nooit bij een stakingspost is geweest om het zogenaamde geweld van nabij mee te maken.'

SOLIDARITEIT

Er wordt gevraagd wat de nederlandse solidariteitsgroepen en de vakbeweging kunnen doen nu de NUM geen campagne lanceert voor het terugnemen van de ontslagen stakers. Hoe zouden we de NUM zover kunnen krijgen dat zij wel met een campagne komt?

Kay vindt het moeilijk te zeggen wat wij zouden moeten doen. 'We moeten zelf nog nagaan wat er precies

moet gebeuren met betrekking tot de ontslagen en gevangen zittende stakers. Er komt nog steeds geld binnen, nationaal zowel als internationaal. We vinden in ieder geval dat we van ons uit zoveel mogelijk informatie moeten geven over wat er gebeurt. Het is een goed idee om de namen te publiceren van de ontslagen en gevangen gezette stakers. Het is van groot belang dat aan al deze zaken een zo groot mogelijke publiciteit gegeven wordt en om te laten zien dat die mensen niet vergeten worden.'

Uit de zaal komt de mededeling dat bij de KLM, waar in de centrale werkplaats 24 uur gestaakt is, geld is opgehaald voor de britse mijnwerkers: een bedrag van 250 gulden. De aanwezigen belonen de bringer van dit goede nieuws met een warm applaus.

Kay zegt: 'Ik ben deze kameraad en zijn kollegaas dankbaar voor wat zij deden en doen. Deze solidariteit is iets geweldigs. Ik ben er diep van onder de indruk dat mensen die zelf in staking zijn geld bijeenbrengen voor andere arbeiders die in staking zijn. Dat is een van de dingen die we geleerd hebben uit de strijd van het afgelopen jaar. We beschouwen de getoonde solidariteit als een schuld die we zullen moeten terugbetalen. We zullen die solidariteit nooit vergeten!'

Er volgt een langdurig, bijna ovationeel applaus... later gevolgd door meer dan 700 gulden.

Rein van der Horst

